

Література та джерела

1. Абрамович С. Мовленнєва комунікація: підручник. Київ: Вид. дім Д. Бураго, 2013. 460 с.
2. Вікова та педагогічна психологія: навч. посіб. / О. В. Скрипченко, Л. В. Долинська, З. В. Огороднійчук. Київ: Каравела, 2009. 400 с.
3. Гончар Т. І. Комунікативна культура в контексті психологічних теорій особистості. *Вісник книжкової палати*. 2003. С. 42–44.
4. Корніяка О. М. Психологія комунікативної культури школяра. Київ: Міленіум, 2006. 336 с.

**ДОСЛІДЖЕННЯ РІВНЯ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ
МЕДИЧНОГО ПЕРСОНАЛУ ГЕРІАТРИЧНИХ БУДИНКІВ**

Інна Оренко,

студентка групи ММ-21 спеціальності 223 Медсестринство
освітньо-професійної програми «Сестринська справа» кафедри
медсестринства та екстреної медицини Комунального закладу вищої освіти
«Волинський медичний інститут» Волинської обласної ради

Науковий керівник – *Тетяна Пастрик, д-р психол. н., доц.,
в. о. ректора КЗВО «Волинський медичний інститут»*

Проведено дослідження на емпіричному рівні, що професійна діяльність медиків, потребує значної віддачі як фізичної, так і психологічної, в тому числі й емоційної, що дає підстави говорити про ризик розвитку емоційного вигорання.

Тема професійного вигорання на сьогодні є надзвичайно актуальною у зв'язку з нестабільною ситуацією в нашій країні, тому вивчення даної проблематики є першочерговим нашим завданням. Відомо, що до даного синдрому більш схильні працівники, які змушені в силу своєї роботи багато і інтенсивно спілкуватись з різними людьми. Тому цілком природно, що інтроверти, чиї особисті психологічні характеристики не пов'язані з професійними вимогами професії комунікатора, швидше вигорають. Для інтровертів характерні нестача життєвої енергії, скромність і сором'язливість, вони схильні до замкнутості та зосередженості на професійній діяльності [2, с. 187].

Результати проведеного дослідження за допомогою методики «Діагностика рівня емоційного вигорання» у відсоткових показниках схематично представлені на рисунку 1. Ця методика є найбільш розширеною й дає змогу провести систематичний і детальний аналіз вираженості основних симптомів синдрому вигорання з урахуванням компонентів, з якими вони пов'язані.

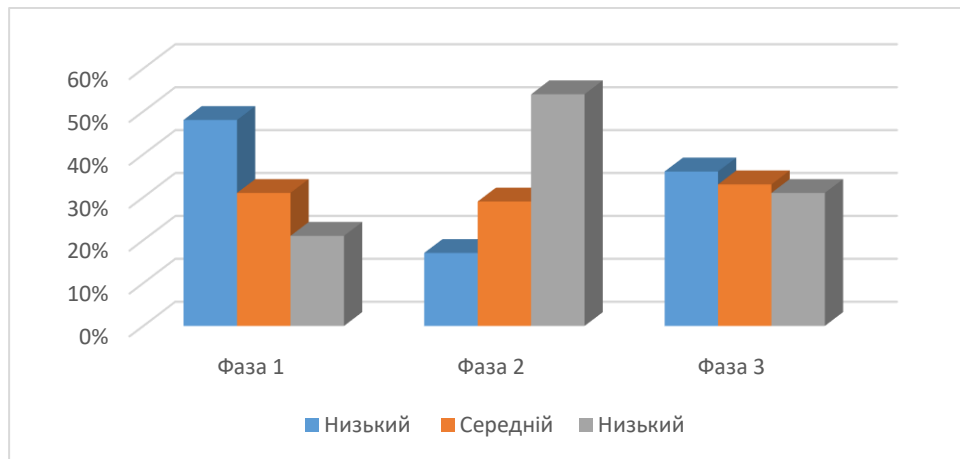

Рис. 1. Рівень емоційного вигорання медичного персоналу геріатричних будинків

Аналізуючи результати емпіричного дослідження рівня емоційного вигорання у медичного персоналу геріатричних будинків, ми виявили, що низький рівень сформованості першої фази емоційного вигорання «напруження» мають 48% фахівців, 31% – проявляють середній рівень та 21% досліджуваних мають високий рівень, тобто сформовану фазу емоційного вигорання. Дана фаза означає переживання подій, емоційна нестабільність, низька самооцінка, депресія.

Низькі показники по сформованості другої фази емоційного вигорання «резистенція» мають 17% досліджуваних вибірки серед медичного персоналу, 29% – мають середній рівень сформованості та 54% досліджуваних працівників мають сформовану другу фазу. Фаза резистенція характеризується емоційним виснаженням, неадекватне емоційне реагування.

По сформованості третьої фази емоційного вигорання «виснаження» низькі показники має 36% працівників, 33% знаходяться на стадії формування синдрому та 31% досліджуваних мають сформований синдром емоційного вигорання. Третя фаза означає емоційне виснаження, психосоматичні розлади та емоційна закритість від оточуючих.

Турбота про пацієнтів посеред робочого дня є необхідною професійною якістю для медичних працівників. Вигорання може знижувати якість життя медичних працівників породжуючи такі симптоми, як тривога, дратівливість, перепади настрою, безсоння або відчуття невдачі, тому важливо вчасно піклуватись про власне ментальне здоров'я задля успішності показників в професійній діяльності [1, с. 20].

Література та джерела

1. Кириленко О. А. Психологічні детермінанти професійного стресу у представників професії типу «людина – людина»: автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.03. Київ, 2007. 20 с.
2. Пастрик Т. В. Психологічні особливості емоційного вигорання в діяльності лікарів швидкої допомоги. *Psychological Prospects Journal*, 2011. С. 186–192.

ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОЇ МОТИВАЦІЇ ЯК ФАКТОРУ УСПІХУ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

Анжеліка Павляшик,

студентка 4-Ж групи спеціальності 013 Початкова освіта
відділення початкової, дошкільної освіти та інформаційних технологій
Луцького педагогічного фахового коледжу

**Науковий керівник – Наталія Яроцук, практичний психолог,
викладач циклової комісії шкільної, дошкільної педагогіки,
психології та методик**

Розкрито поняття мотивації та навчальної мотивації. Висвітлено структуру мотивації та ключові мотиви у молодшому шкільному віці. Проаналізовано ефективні умови формування позитивної мотивації у здобувачів початкової освіти під час освітнього процесу.

Основою успішної навчальної діяльності кожної дитини є високий рівень мотивації цього виду діяльності. З давніх-давен велике значення, як у вітчизняній, так і в зарубіжній психології та педагогіці визначалося мотивації як провідному фактору будь-якої діяльності. Доказом цього є роботи Аристотеля, Демокріта та Платона. Вони вивчали потребу як основу для набуття знань, досвіду, вважали її головною рушійною силою.

Проблема мотивів та мотиваційної сфери досліджена в наукових розвідках зарубіжних та вітчизняних авторів: В. Варум, Ф. Герцберг, Д. Мак-Клелланд, Е. Лоулер, А. Маслоу, Л. Портер, Х. Хекхаузен, Д. Адаїр, С. Занюк, С. Гончаренко та ін.

Розглянемо тлумачення поняття «мотивація» різними авторами (табл. 1):

Таблиця 1

Тлумачення поняття «мотивація»

Автор	Тлумачення
Джон Адаїр [8]	сукупність всіх мотивів людини, яка робить ту чи іншу дію
Х. Хекхаузен [9, с. 3]	численні процеси та явища, суть яких зводиться до того, що жива істота обирає свою поведінку виходячи з її очікуваних наслідків, і керує нею в аспекті її спрямування і витрат енергії.
С. Занюк [4, с. 219]	сукупність спонукальних факторів, які визначають активність людини (мотиви, потреби, ситуативні фактори, що детермінують поведінку людини).
Е. Кірхлер, К. Родлер [6, с. 39]	готовність індивіда прикладати значних зусиль для досягнення цілей організації за умови, що ці зусилля сприяють задоволенню його потреб.
С. Гончаренко [3, с. 217]	система мотивів або стимулів, яка спонукає людину до конкретних форм діяльності або поведінки.